

under samme Paragraf, som jeg ogsaa skal drage frem. Der er omkring paa Statsbanernes Stationer ophængt en Del Automater. Der er et Selskab, som har faaet Lov dertil. Udvalget har ikke været klart over, hvor vidt dette Selskabs Rettigheder strakte sig, men skulde der dér være Bestemmelser, som stride mod, hvad der staar her, ere vi villige til — det maa jo vedrøre Ministeren for offentlige Arbejder — i Tiden mellem 2den og 3die Behandling at tage Sagen op til Overvejelse.

Jeg kommer saa til § 3, som egentlig kan siges at være overflødig, men som Udvalget alligevel har ment, rettest burde have Plads her, og det samme mente ogsaa den højtærede Justitsminister, thi han havde omtrent de samme Ord i sit Forslag. Det drejer sig om Lærerpersonalets Opsyn i Skolerne, og det hedder: „Det paahviler Lærerpersonalet ved alle offentlige og private Skoler, hvor der undervises Børn i skolepligtig Alder, at paase, at Eleverne ikke ryge Tobak indenfor Skolens Omraade.“ Det er vist noget, som hører til god Orden indenfor alle Skoler, at Børnene ikke faa Lov til at ryge Tobak indenfor Skolens Omraader. Men man har dog ment, at det for Lærernes Skyld vilde være gavnligt, om det stod i selve Loven. Jeg vil hertil føje, at naar et Blad her i København paa et Tidspunkt, hvor Betænkningen var fremkommen — det ligger jo en Maanedes Tid tilbage —, gjorde Løjer med den Bestemmelse og mente, at nu kunde det blive et herligt Syn, naar man saa Politiet tage de pligtførsommelige Lærere i Nakken og føre dem op i den offentlige Politiret, vil jeg sige, at det kan slet ikke lade sig gøre. Politiet har intet med denne Sag at skaffe. Gør en Lærer ikke sin Pligt, er det en Disciplinærforsøelse, som hans overordnede skulle tage sig af, og det stakkels Blad faar aldrig nogen Lærer at se i den offentlige Politiret i den Anledning.

I § 4, sidste Stykke, hedder det: „Overtrædelse af Bestemmelserne i § 1 paatales kun efter Begæring af Indehaveren af Forældremyndigheden over Barnet eller af detses Husbond eller Lærer.“ Derom vil jeg kun sige, at naar dette Lovforslag førtes ud i Livet, kunde det godt ske, at den ene handlende af Brødnid kunde klage over den anden. Det have vi ikke villet hjælpe til. Vi have kun villet give Retten til at klage til dem, der interessere sig for Børnenes Vel, og til ingen andre. Derfor have vi indskrænket Paaklagemyndigheden til at omfatte Forældre, de, der

have Forældremyndigheden over Barnet, samt dets Husbond og Lærere, idet man forudsætter, at disse Folk i det givne Øjeblik have Børnenes Interesse for Øje og intet andet.

Jeg maa endelig udtale min Beklagelse af, at ved et Uheld — om dette Uheld maa tilskrives Ordføreren eller Trykkeriet, er det paa nærværende Tidspunkt ikke muligt at oplyse, men jeg er villig til at tage Skylden paa mig — er Forslaget om en sidste Paragraf faldet ud, hvorfor jeg har tilladt mig som Ordfører at stille et Ændringsforslag dertil udenfor Betænkningen. Dette Ændringsforslag lyder saaledes: „Som sidste Paragraf indsættes følgende: „Denne Lov træder i Kraft 1 Maaned efter dens Kundgørelse i Lovtidende.““

Med disse Ord skal jeg anbefale Udvalgets enstemmige Indstilling til det høje Ting. Naar jeg lægger Vægt paa Enstemmigheden, er det, fordi jeg mener, det betyder noget, at alle Grupperes Repræsentanter her i Tinget have kunnet slutte sig om det foreliggende Lovforslag. Men det er jo heller ikke nogen storpolitisk Sag, som absolut skulde skille os ad efter politiske Linier. Dermed være Sagen anbefalet til det høje Ting.

Lange: Jeg skal ikke komme dybt ind paa denne Sag, dels fordi jeg antager, at ethvert af de ærede Medlemmer i Tinget, har sin Opfattelse af Lovforslaget færdig, og dels fordi jeg allerede har udtalt mig om Sagen, da den første Gang var til Behandling her i Tinget. Jeg skylder først og fremmest at rette en Tak til den højtærede Justitsminister, ikke blot fordi Sagen er kommen frem, men ogsaa fordi han saa velvilligt har taget imod de Ændringer, der ere stillede af Udvalgets samtlige Medlemmer. Det er en Tak, jeg er overbevist om, at alle Udvalgets Medlemmer ville slutte sig til.

Den ærede Ordfører, hvis Ord jeg i øvrigt helt kan underskrive, udtalte, at der var intet at stille op med de Hjem, hvor Forældrene ikke havde Blikket aabent for Tobaksnydelsens Farlighed for Børn, en Farlighed, som er større, jo yngre Børnene ere. Det er rigtigt paa en Vis. Men der er dertil at sige, at naar Forældrene se, at der fra Lovgivningsmagtens Side gøres noget imod Børns Tobaksrygning, vil det gaa op for de fornuftige af Forældrene, at der dog maa være noget derunder, og disse Forældre ville da blive vakte til Effertanke.

Naar der fra forskellig Side ankes